

igitur æqualiter à Deo omnibus ætatibus sapientia indulgetur, quomodo occupari, sive præripi ab antecedentibus potuit nobis? quomodo ingenia diuturnitate temporum possunt deflorescere? (4.) Sed age, ut vel invitis extorqueamus veritatem, retorqueamus infensa in ipsos spicula: largiamur ipsis mundum jam senuisse, sinamus eos non nisi antiqua exosculari, revera tamen, cum antiquitas seculi, sit juvenus mundi, nostra profectò esse antiqua tempora negare nullo modo poterunt; non verò ea, quæ computantur ordine retrogrado, initium sumendo à seculo nostro. (5.) Quemadmodum autem majorem verum notitiam, & maturius iudicium ab homine sene expectamus, quàm à Juvene, ob experientiam, & eorum, quæ vidit, & audivit, & cogitavit, multitudinem: eodem modo & à nostro ævo majora, quàm à præcis temporibus sperare par est, utpote ætate mundi grandiore, & infinitis observationibus cumulata & aucta. (6.) Restat igitur, ut cum Romano Sapiente concludamus, multum quidem egisse, qui ante nos fuerunt, sed non omnia peregisse, multum etiam adhuc restare operis, nec ulli nato post mille secula præcludi occasionem aliquid adhuc adjiciendi. (7.) Absit proinde, ut rugas vetustiorum Inventorum vanò despiciamus supercilio, quin potius comitemur Antiquitatem venerabundi, sed usq; ad aras; (8.) cum & hodiè educi è cerebris Minerva possit, nec unquam adeò effœta ac sterilia sint ferrea quantumvis, imò pejora ferreis tempora nostra, quin nobilius metallum è venis suis subinde protrudant. Quandoquidem non minùs nostro ævo humanæ rei summus ille Arbiter intercedit, potentiæq; suæ robur nobis concedit, quàm illi, quod majorene dicam audacia, an errore, aureum sibi finxit & argenteum præcox antiquitas. (9.)

Optimo Maximo illo Artium & Scientiarum Rectore ac Præsidente, tanta sanè ingeniorum apud nos hodiè feracitas, tanta rerum noviter inventarum multitudo reperitur, tantaq; exultationum artium est majestas, ut si quis veterum ætatem nostræ anteferre sustineat, tenebris lucem, divitiis paupertatem, inopiã co-